

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec**(Sprawa C-371/19)**

(2019/C 213/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Jokubauskaitė i R. Pethke, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Federalna Niemiec**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 170 i 171 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz art. 5 dyrektywy Rady 2008/9/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. określającej szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim⁽²⁾, w ten sposób, że systematycznie odmawia żądania brakujących informacji we wniosku o zwrot podatku od wartości dodanej (VAT) i zamiast tego bezpośrednio odrzuca wnioski o zwrot w tych przypadkach, w których takie informacje mogłyby zostać przedłożone dopiero po upływie terminu zawitego w dniu 30 września;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska opiera swoją skargę na następujących trzech zarzutach skargi:

1. Zarzut pierwszy — naruszenie zasady neutralności podatkowej

Republika Federalna Niemiec naruszyła zapisaną w art. 170 i 171 dyrektywy 2006/112 oraz w art. 5 dyrektywy 2008/9 zasadę neutralności VAT, zgodnie z którą przy nabyciu towarów i otrzymaniu usług zapłacony na poprzednich etapach obrotu VAT należy uregulować na korzyść podatnika.

Zasada neutralności podatku obrotowego wymaga uwzględnienia każdego wniosku o zwrot, którego wymogi materialne zostały spełnione. W przypadku wątpliwości co do istnienia materialnych przesłanek zwrotu wnioski o zwrot na podstawie art. 5 w związku z art. 21 akapit pierwszy zdanie pierwsze dyrektywy 2008/9 mogą zostać odrzucone tylko wtedy, gdy żądanie udzielenia informacji skierowane przez państwo członkowskie zwrotu na podstawie art. 20 tej dyrektywy pozostało bezskuteczne.

2. Zarzut drugi — naruszenie zasady praktycznej skuteczności wniosku o zwrot VAT

Dokonana przez Republikę Federalną Niemiec wykładnia art. 20 ust. 1 dyrektywy 2008/9 utrudnia skuteczne wykonywanie prawa do zwrotu VAT przez podatników niemających siedziby w państwie członkowskim zwrotu. Praktyka administracyjna niemieckich organów podatkowych narusza zatem prawa tych podatników wypływające z art. 170 i 171 dyrektywy 2006/112 oraz art. 5 dyrektywy 2008/9.

Praktyczna skuteczność dyrektyw 2006/112 i 2008/9 wymaga egzekwowania materialnie istniejących roszczeń o zwrot VAT, aby w jak największym stopniu zapewnić zgodność z zasadą neutralności. Celem przepisów przy zakupie towarów i otrzymaniu usług jest całkowite uregulowanie VAT zapłaconego na poprzednich etapach obrotu, a tym samym także w przypadku transakcji transgranicznych stworzenie w dużej mierze równych warunków konkurencji dla wszystkich podatników. Należy przy tym podjąć wszystkie odpowiednie środki administracyjne przewidziane w dyrektywie, które służą rozpatrzeniu wniosków o zwrot VAT.

3. Zarzut trzeci — naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Systematyczna odmowa przez Republikę Federalną Niemiec żądania dodatkowych informacji i dowodów na podstawie art. 20 ust. 1 dyrektywy 2008/9 jest sprzeczna z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Po otrzymaniu potwierdzenia otrzymania wniosku o zwrot każdy podatnik może oczekiwać, że jego wniosek zostanie rozpatrzony zgodnie z przepisami tej dyrektywy. Niezastosowanie się do tego wymogu narusza uzasadnione oczekiwania podatnika co do zgodnego z prawem rozpatrzenia wniosku.

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 2008, L 44, s. 23.